

Загадки

Руданський Степан Васильович

Позбирались дукачі,
Добре підгуляли.
«Давай, Мошку, загадок!» —
До жидка пристали.
А жидок собі бім-бім,
Пейси підвиває:
«Як завдати, так завдам,
А хто не вгадає?»
А ті кажуть: «Не журись!
За то буде плата.
Хто не скаже, що то є,
Заплатить дуката».
«Угадайте ж,— каже жид,—
Що удень чорніє,
Що біліє уночі,
А ранком синіє?»
«Добре!» — кажуть.
От прийшли —
Гадали-гадали,
Далі бачать, що не сил,
По дукату дали.
«Що ж то, Мошку, таке є?» —
Жидюка питають.
А той: «Гирсти! Що то є?
А я почім знаю?»
«Ну ж бо, Мошку, не жартуй!»
«Та жарти до ката,
Я і сам собі даю
Цілого дуката!»

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/zahadky